

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3679/2023
27.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Попов адвокат из ..., против туженог „ББ“ а.д. ..., чији је пуномоћник Бранко Димић, адвокат из ..., ради поништаја и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4083/22 од 30.03.2023. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4083/22 од 30.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4083/22 од 30.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 802/20 од 01.06.2022. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се поништи споразум о престанку радног односа бр./... од 15.11.2018. године закључен између парничних странака којим су се оне споразумеле да тужиоцу престане радни однос код туженог закључно са 15.11.2018. године, да се поништи као незаконито решење о престанку Уговора о раду бр./... од 15.11.2018. године којим је тужени отказао тужиоцу уговор о раду на неодређено време од 02.11.2009. године са пратећим анексима на основу споразуму о престанку радног односа/... од 15.11.2018. године и да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде супституционе штете уместо враћања на рад исплати износ од 1.909.763,05 динара, као неоснован и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 201.030,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац су благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), у вези члана 92. („Службени гласник РС“ бр. 10/23) Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Наводи ревидента да је у поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП указивањем да му није дата могућност да износи доказе и без позивања на законску одредбу спречено да се као доказ изведе читање CD и транскрипата разговора на снимљеном CD, заправо се указује на неправилност утврђења чињеничног стања што није законски разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. ЗПП, обзиром да је у конкретној парници ревизија дозвољена одредбом члана 441. ЗПП. Указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП такође није ревизијски разлог прописан чланом 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време непрекидно од 16.07.2007. године па до 15.11.2018. године кад је закључен побијани споразум о престанку радног односа на основу кога је тужени истог дана донео решење о престанку уговора о раду тужиоцу. Споразумом о престанку радног односа бр./... од 15.11.2018. године тужилац, као запослени и тужени, као послодавац су се споразумели да запосленом као администратору возног парка престане радни однос код туженог заснован уговором о раду бр. ... - ... од 02.11.2009. године закључно са 15.11.2018. године када тужилац престаје да остварује права, обавезе и одговорности који проистичу из радног односа код послодавца уз обавезу послодавца да најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа запосленом исплати неисплаћену зараду за текући месец као и друга примања која је остварио до дана престанка радног односа у складу са општим актом и уговором о раду. Споразумом је констатовано и да је пре његовог потписивања послодавац запосленог у законом прописаној форми обавестио о последицама до којих може доћи у остваривању права за случај незапослености, за случај споразумног раскида радног односа што је документовано потписивањем обавештења од стране запосленог. Констатовано је и да су запослени и послодавац сагласно утврдили да су споразум прочитали, да им је исти у потпуности јасан и да представља израз њихове стварне, сагласне и слободно изражене воље. Споразум су у име послодавца потписали директор ВВ и заступник ГГ као овлашћено лице. Тужилац је потписао обавештење о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености у случају споразумног престанка радног односа бр./... од 15.11.2018. године. На основу цитираног споразума побијаним решењем туженог бр./... од 15.11.2018. године тужиоцу је отказан уговор о раду на основу споразума о престанку радног односа закљученог 15.11.2018. године са истим датумом у чијем образложењу је наведено да су запослени и послодавац закључили споразум о престанку радног односа којим су се споразумели да запосленом престаје радни однос код послодавца закључно са 15.11.2018. године а да је послодавац пре потписивања овог споразума актом предвиђеним чланом 177. став 2. Закона о раду у писаној форми обавестио запосленог о последицама до којих долази за случај незапослености својим обавештењем бр./... од 15.11.2018. године. Решење такође садржи и поуку о правном леку.

Према записнику од 17.10.2018. године сачињеном поводом састанка на коме су присуствовали тужилац, АА, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ, ВВ је тужиоцу поставио питање да ли је самоиницијативно извршио гребање службеног возила у циљу искоришћавања каско осигурања и фарбања возила на које питање је тужилац најпре одговорио да постоји полицијски записник и да је оштећење извршило НН лице а потом, након указивања да

је пред ДД, ЖЖ и ВВ изјавио да је самоиницијативно огребао „...“ са обе стране тужилац је одговорио да је то тачно, али да ни у једном моменту није нанео штету компанији санирањем возила за које је ЕЕ тражио да се доведе у ред. Признање да је изгребао аутомобил туженог тужилац је, према исказима законског заступника и сведока ДД учинио без било чијег притиска.

Тужиоцу је споразум о престанку радног односа понуђен након овог тужиочевог признања да је оштетио аутомобил туженог, а ради разрешења ситуације која је тим поводом настала. У тренутку када је приступио у канцеларију 15.11.2018. године на столу су се налазила сва документа, споразум о престанку радног односа, решење о престанку радног односа и обавештење о последицама споразумног престанка радног односа ради потписивања, а пре него што је тужилац потписао ова документа предочена му је могућност да се покрене кривични поступак против њега односно да се предузму друге мере због тога што је нанео штету туженом оштећењем аутомобила али није било стављања у изглед других последица уколико не прихвати споразумни престанак радног односа, нити му је пређено блокирањем другог запослења.

Код утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилно закључили да је споразум о престанку радног односа закључен на основу слободно изражене воље тужиоца за његово закључење и да при његовом закључењу није било мана воље тужиоца због чега су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца за поништај споразума о престанку радног односа, решења о престанку радног односа на основу споразума и накнаде штете.

По оцени Врховног суда правилно су на утврђено чињенично стање нижестепени судови применили материјално право због чега се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Чланом 175. став 1. тачка 3. Закон о раду прописано је да радни однос престаје споразумом између запосленог и послодавца а чланом 177. да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог (став 1.) и да је пре потписивања споразума послодавац дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености (став 2.). Одредбом члана 60. Закона о облигационим односима прописано је да ако уговорна страна или неко трећи недопуштеном претњом изазове оправдани страх код друге стране тако да је она због тога закључила уговор друга страна може тражити да се уговор поништи (став 1.). Страх се сматра оправданим ако се из околности види да је озбиљном опасношћу угрожен живот, тело и друго значајно добро уговорне стране и трећег лица (став 2.). У конкретном споразум о престанку радног односа од 15.11.2018. године закључен је у свему на основу члана 177. Закона о раду и као такав није у супротности са императивним одредбама, добрим обичајима и представља сагласну вољу тужиоца као запосленог и туженог као послодавца и који је запослени потписао без мана воље. Покретање кривичног поступка или предузимање других мера ради утврђивања његове одговорности у вези са намерним оштећењем тужениковог возила које му је стављено у изглед пре потписивања оспореног споразума нема карактер недопуштене претње подобне да изазове оправдани страх код тужиоца тако да он због тога закључи споразум. Стога је и по оцени Врховног суда тужилац слободно и озбиљно изразио вољу за престанак радног односа свестан значаја и последица такве изјаве. Имајући у виду све околности конкретног случаја који указују да је тужилац

могао да одбије да потпише споразум о престанку радног односа уколико је сматрао да није предузео никакву штетну радњу према туженом неосновани су наводи ревидента да су испуњени услови за поништај побијаног споразума као и решења о престанку радног односа због чега су правилно нижестепени судови одбили тужбени захтев за поништај ова два акта и због чега је неоснован и захтев тужиоца за накнаду штете и стога правилно одбијен тужбени захтев у овом делу.

Наводи ревидента да споразум о престанку радног односа и решења о његовом престанку на основу споразума нису потписала овлашћена лица неосновани су јер према одредби члана 31. и 32. Закона о привредним друштвима привредно друштво има законске (статутарне) заступнике, а осим њих привредно друштво могу заступати и лица која су актом или одлуком надлежног органа друштва овлашћена да заступају друштво и као таква регистрована у складу са Законом о регистрацији. Дакле привредно друштво може заступати не само законски (статутарни) заступник већ и лице које је уписано у регистар са овлашћењима за заступање. Како су у конкретном у одговарајући регистар уписани као законски (статутарни) заступник ВВ а као остали заступници заступник ГГ, да су оба заступника ограничени у заступању уз супотпис другог заступника, то је оспорени споразум потписан у складу са Законом о привредним друштвима и статутом туженог и стога пуноважан.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом одредби члана 153. и 154. ЗПП, обзиром на успех странака у спору.

Стога је ревизија тужиоца одбијена и на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**